

Om Brændevinsafgiftens fuldstændige Ophævelse for de Beværtningsdrivende og dens Henlæggelse paa selve Brænderierne, og forsaavidt dette ikke maatte kunne gennemføres, da at andrage paa, at den for Beværtningsdrivende altfor høie Afgift nedsættes til et mindre for dem alle ligestort Beløb, samt at Forenings- og Klubværter, der under den nuværende Ordning ere fritagne for den byrdefulde Afgift, ogsaa paalægges i Lighed med andre Beværtningsdrivende at udrede den og forpligtes til at løse Borgerstab.

Idet vi fremsjøre dette vor allerærbødige Andragende og bede den høie Regjering og Rigsdag at modtage det gunstigt skulle vi tillade os at motivere det noget nærmere. Hvad angaar Brændevinsafgiftens Henlæggelse paa Brænderierne, da vilde det utvivlsomt danne en vægtig Hindring for den overhaandtagende Driftfældighed, idet Brændevinen derved fordyres fra Iste Haand, og saaledes en høiere Betaling saavel i Udsalg som i Udskænkning blev en Nødvendighed. Enhver, som kender noget til Forholdene, maa nemlig vide, at Spiren til den fattigere Befolknings Driftfældighed i de fleste Tilfælde lægges hos de Kjøbmænd og Hølere, der ere berettigede til Udskænkning, idet de saa godt som til enhver Tid udfænte til Fortæring paa Stedet i store Kvantiteter og saaledes give den til Drik noget Hengivne Leilighed til hurtig at beruse sig for en forholdsvis lille Udgift, hvorimod der hos de virkelige Beværtningsdrivende kun nydes Brændevin i mindre Dele og til en høiere Betaling, og det altsaa ikke er der, at Driftfældigheden mest trives.

Ved at Brændevinsafgiften henlægges paa Brænderierne vilde saaledes det, der er Tidens Løsen, Kampen mod Alkoholet, vinde betydelig i Styrke, og vilde det ikke være i høieste Grad formaalstjenligt for Samfundet i sin Helhed som for den Enkelte?

Der synes for Tiden at være en betænkkelig Tendents til at forhøie den paa mange Steder allerede altfor store Brændevinsafgift. En saadan Forhøielse vilde medføre for mange Beværtningsdrivende, at de, som allerede ikke nu evne at bære Afgiften, maatte opgive denne Næring. Vilde det være stemmende med Retfærdighedens Grundfætninger, at de, som ved at betale de fastsatte Kjendelser have faaet Ret til Næringen, skulde tvinges til at opgive den? Derimod synes ikke at kunne undvendes, at de jo kunde have afholdt dem fra at drive en Næring, hvis Byrder ere saa foranderlige, og ialtfald kan denne Indvending ikke berøre de ældre Beværtningsdrivende, thi hvilken af disse har vel nogensinde tænkt sig Muligheden af, at Afgiften i den Grad skulde stige, og tør vi vel driste os til at paasta, at det aldrig har været Hensigten med § 9 i Loven af 23de Mai 1873 at tilintetgjøre de allerede da bestaaende Beværtninger, men kun at indskrænke Antallet paa dem, der fremtidig kunde blive Beværtningsdrivende.

Vi Beværtningsdrivende ere saa godt som alle udgaaede af Dyndeklassen og have sat det Lidet, vi i vor Tjenestetid have opparet, i vore Forretninger og ikke faa af os have opnaaet en høi Alder og ere uskiftede til anstrengende Arbeide. Hvad de yngre af os angaar, da have de næsten alle en stor Familie at forsørge, og saa godt som ingen af os have lært et Haandværk, hvortil vi kunne tage vor Tilflugt. Vedbliver den høie Brændevinsstat, vil nemlig en stor Del af os nødsages til at opgive vor nuværende Næringsvei, og derved ville vi og vore Familier blive prisgibne trange Kåar, thi for at blive istand til at svare den høie Afgift kunne vi ikke forhøie Prisen paa vore Varer uden at ogsaa samtidig Prisen for Brændevin fordyres paa Iste Haand.

Skulde den høie Regjering og Rigsdag finde det ugjortligt at henlægge Afgiften paa Brænderierne og stridende mod Finantsinteresser, som vi ikke kunne gennemsfue, da turde vi bede om Opmærksomhed for vore andre Hensillinger, nemlig dels at Afgiften nedsættes til et mindre, lige Beløb for Alle, til et Beløb, der ikke vilkaarlig kan forhøies, dels at den Ubillighed, at Forenings- og Klubværter ere fri for Afgiften, skjøndt de bitterligt beværte Mange og ofte Folk, der ikke ere Medlemmer af paagjældende Forening eller Klub, hæves. Hvad der kan tale for Nedsættelsen, have vi anført saa godt vi formaa. Mod Ristkoen for, at der skal blive for mange Beværtningsdrivende, kan sættes en Forøgelse af den Kjendelse, der svares til vedkommende Kæmnerkasse samt en høiere Aldersgrændse.

Ubilligheden i, at Forenings- og Klubværter, der ofte drive en langt større Beværtning end vi, ere fri for Afgiften, trænger vel ikke til nogen nærmere Begrundelse.

Vi nære det Haab, at den høie Regjering og Rigsdag vil tage denne vor allerærbødige Henvendelse under gunstigt Overveilelse, og tillade os at henvise til hoslagte 39 Adresser forsynede med Underkrift af 1255 Beværtningsdrivende, der alle med os sætte deres Lid til et heldigt Udfald af denne Sag."